

dilatada, la emocion pudiera venderte. No fies demasiado en tu templo.

—Tomaré ejemplo de vos,—replicó Jordana en tono de amargura indecible.

D. García palideció. Los músculos de su cara, habituados á producir impasibilidades marmóreas, se agitaron convulsivamente.

Siguió un silencio embarazoso, de esos que no se sabe cómo romper. Fuera sonaron pisadas de hombre.

—El burgués viene,—dijo Almorabid;—déjanos solos,

Y al ver que Jordana salía y que Guillermo Annelier entraba, don García respiró desahogadamente.

MEDITAZIOA.

(BUKAERA.)

Eta ikustean nere oñetan osiñ ondo gabea, eta nere burugañean, zerukabugabea, arkitzen zan nere animan betikotasunaren itzal gisa-ko gauza bat; eta itzal onek adierazten ziran Jaungoikoa, eta nola Jaungoikoa baizegoen nere biotzean, bera toki guzietan ikusten nuan. Jaungoikoa zeruan, Jaungoikoa ichasoan, Jaungoikoa lurrean....Jaungoikoak guzia betetzen zuela. Eta neregannion, lurra, ichasoa eta zerua izan baño len, Jaungoikoa zegoen izen gabeko gauean, egitura gabeko ezereztasun bakarrezkoan, betikotasuna beregan eramaten.

Eta betikotasunean zegoela sortu zuendenbora. Eta eunkiak beren ibillera arrigarritzkoa asitzean, eta lurra naspilla egitura gabekotik laño beltz tartetik chimist eder bat bezela irten zanean, ichasoak laztana eman zion ametsetan, zerua agertu zan zoragarria, eguzkiak zabaldu zituen argi ujola aundiak, eta ainbeste gaztetasun, edertasun eta gloriaren tartean, gizonak oña lurrean jarritabekokia zeruronz alchaturik, adoratu zuen bere Jaungoikoa, gizonak, diot, zeru lurra baño. aundia-goa danak, oen Egillea ezagutu dezakealako.

Orduan sentitu nuen nik nere biotzean gizonaren aunditasun gu-

zia; orduan nere anima Jainkoaren eskuak ukitu izan bazuen bezela, aunditu zan, moduren batean Jainkotu zan, eta biotzean pill-pill eragiten ziran atsegiñarekiñ, eta zerua indarka irichi nayeko zorian besoak luzatuaz, neregandik irtenik, esan nuen: «¡Zeiñ ederrak diran, Jauna, zure zeruak, zuk guretzat egin dituzunak!... ¡zeiñ ederra dan mundu au, Eleiz aundi baten gisan, ezerezaren erdian argi-argia alcha dezun au!» Edertasun guzia zure ontasunetatik dator, ikaragarritasun guzia, zure aserretik.

Zure eskua toki guzietan ikusten det, zure itz otsa toki guzietatik aditzen det.

Ibarreko lore au, Libanoko zedro arboletan.

Aizearen chistuan, turmoyaren dunbatakoan. Egunaren poz bullari atsegingarrian, eta gaueko isiltasun tristean.

Eta emen nere biotzean:

Jaungoiko kupikorra, aundia zeralako; Jaungoiko eramankorra, betikoa zeralako; Jaungoiko bengatzallea, Jaun....goikoa zeralako. Zerorren asiera, guziaren bukaera.

¡O! orduan ni zeruan nengoen! Zutik, begiak illargian zorrotz jarririk, espiritua Jaungoikoagan, irudituzitadan biziro ikusten nuela gizonaren adimentuak sortu dezakean imajiñarik miragarriena. Zeru estalki urdiña nere begietan bitaratzen zan, parte bat zijoan sort aldera, bestea sart-aldera, eta osotoro zabaldurik, agertzen zuten nere aurrean Jaungoikoaren gloria... Nik ikusten nuen Jaungoikoaren gloria! nere anima zoraturik bezela zegoen pozez illerazotzen zuen atsegingarritzko doñu gisako batean, eta argi garbienaren loretik egiñtako argitasun biguñ eta gozoan. Eta aingeruen egoetan eramaten bazuten bezela, ega egiten zuen; eta egaka zijoan beren jirabira jakiñak egiten dituzten ezin konta al izarren tartetik, eta aronzago ega egiñaz, murgiltzen zan, nolerebait esateko, betikotasunezko argi atsegiñezkoetan. Orduan iduritu zitzadan gloria zer dan irichi nuela. Anima, berez espiritu labur, utsunedun, eta doakabea dala, gorputzetik irten ta toki doatsu artara igotzen danean, eta ikustean bertan asierarik ez duena, aren izatearen sortzallea dala, murgiltzen da atsegiñ eta argitasunezko ichaso batean, ezereztutzen da, bat egiten da Jaungoikoarekiñ, moduren batean egiten da Jainko, eta moduren batean parte artzen du beraren neurrigabeko izatean, ezagutzean, amatzean... Eta ause da gloria.

¡Gloria! ¡betikotasuna!!! Ene anima ¿zer sentitu zenduen une arri-

garri artan? izate berri bat, bizitza berri bat, neurritz gaiñdikako liberta-
 dea, izengabeko zoriontasuna. Ura ametsa baldin bazan, aingeru ametsa
 zan; betiro iraun bear zuen, baña etzan izan begi ichi batean argi-
 tu eta itzaltzen dan chimista baizik. Nere animatik igaro zan ekaitz
 gisako pensamentu illuna, begiratu zorrotza ezarri nuen lurrean, eta
 ikusi nituen bilduak erakeria guziak, gizonen prestuezkera guziak.
 ¡Jainkoarensenek! ondo egiten dezute lokatzarian aztarrika ibillita,
 betikoera miserian opa izatean! Zerutarrak, ondo egiten dezute elkar
 iltzen ibiltzea oñ bilurren jabetzeagatik! Erabili, senideak, erabili poz
 lotsagarritzko esku ikaratiakiñ zuen urre ori, zuen senideak goseak ilt-
 zen dauden bitartean! ¡Sortitzaren erregean, losenchatu, makurtu, eta
 milliskatu agintari char eta biotz gogorrekoak uzten dituzten pauso
 arrastoak, Jainkoaren imajiñak ikaratu ditezen berak ere ill bearrak
 diran aen aurrean!!! ¡EneJaungoikoa! eta ¿oek dira zure semeak?
 ¿Ikusi zezaten, zabaldu zenduen zure zerua aen begien aurrean? ¿Aren
 animari esan ziñiozun, jakin zezan: «une bat da bizia igaro ezazu
 achi achika, bada gordetzen dizut betikotasuna: miseria da mundua,
 etzayozu begiratu ere, bada nik egingo det erreina dezazula beñere
 aitzen ez dan erreinuan, beti distiatzen dauden jargoyetan.» ¡Ene Jaun-
 goikoa! ¿eta oek dira zure semeak, zure antz irudira egiñak? Pensa-
 mentu onek estutu ninduen lozorro pisuaren gisan, alde egiñ nai nion;
 eta konturatu nintzanean ¡ai! oñazezko garrasi bat eman nuen. Zeruko
 argia izan zan nere konzienziarako, leize baten ondora botatzen
 dan zuzi irazekia bezela. Bat batetan ikusi nuen nere miseria guzia,
 nere kirats guzia, eta nere buruaz izaturik, eta zerura begiratzeko lot-
 saturik, erori nintzan belauniko, eta arpegia eskuakiñ estali nuen.....
 etaeziñ konsolatu ninduen inozentzia iñori beñere galdu ez niolazko
 sinismenak, saldukeriarik nere adiskideai beñere egiñ ez niolazkoak,
 eta agintari bidegabekoa beñere losenchatu nuelazkoak.

MANUEL A. ANTÍA-KOAK
 euskerara itzulia.

(Egilea: Antonio Aparisi ta Guijarro.)

